

Ułan, sportowiec, żołnierz, bohater

Zdzisław Nurkiewicz, rotmistrz, ostatni dowódca 27. Pułku Ułanów im. Króla Stefana Batorego. Urodził się w 1901 r. we Włocławku; od roku 1915 związany z Aleksandrem Kujawskim, gdzie brał udział w rozbrajaniu Niemców. Od 1919 r. ochotnik w 31. Pułku Piechoty Strzelców Kaniowskich walczył na Ukrainie, Białorusi, w Galicji i Małopolsce Zachodniej. Walczył w obronie Warszawy. Od 1921 r. w 27. Pułku Ułanów jako podoficer uczestniczył z sukcesami w wielu zawodach hippicznych.

We wrześniu 1939 r. walczył w armii „Modlin”. Ranny pod Samborem działał na ziemi nieświeskiej, a później stołpeckiej. Organizował tam Dywizjon 27. Pułku Ułanów. Po rozbięciu zgrupowania por. Góry (Adolfa Pilcha) odbudował oddział Armii Krajowej liczący 300 ułanów. W kwietniu 1944 r. został mianowany dowódcą Dywizjonu 27. p. ul. AK im. Króla Stefana Batorego. Brał udział w ponad 200 potyczkach z obu okupantami. Z koń-

cem czerwca roku 1944 przeszedł do Puszczy Kampinoskiej. Wspierał stamtąd walki powstańcze w stolicy; ranny dowodził nadal przemianowanym z dywizjonu 27. p. ul. liczącym ponad 600 kawalerzystów. Awansowany do stopnia podporucznika czasu wojny, został odznaczony Krzyżem Walecznych. Wycofując się w Góry Świętokrzyskie, brał udział w bitwie pod Jaktorowem. Po rozwiązaniu oddziałów ukrywał się przed Urzędem Bezpieczeństwa Pu-

MACIEJ DOWNAR ZAPOLSKI VEL NURKIEWICZ

blicznego. Aresztowany w 1959 r., został skazany na śmierć. Po zmianie wyroku na 15 lat więzienia, po ponad 10 latach został zwolniony.

Był czynny w środowisku „Grupy Kampinos”, występując do Londynu z wnioskami awansowymi i odznaczeniowymi. W 2005 r. po długich staraniach syna został zrehabilitowany. Był dwukrotnie ranny, odznaczony Orderem Virtuti Militari i trzykrotnie Krzyżem Walecznych.

W miejscowości Wiersze w Puszczy Kampinoskiej wmurowano w roku 2008 tablicę ku czci 27. Pułku Ułanów i jego dowódcy. ■